

nok, som den høitærede sidste Taler bemærkede, ikke et Forslag af nogen stor Bigtighed; men den Grund, som især anføres derimod, og som den høitagtede Taler ogsaa gjentog, det er den, at der ved at nedfatte dette Minimum skulde paaføres Toldopsynet en forøget Uleilighed. Jeg har for mit Bedkommende troet, at det maaskee var tvivlsomt. Jeg vil indrømme, at jeg ikke har saa meget Kjendskab til disse Forhold; men der er mig netop eet Tilfælde bekjendt, som, efter hvad jeg har hørt, nok er temmelig hyppigt, og hvor netop dette Maximum har forarsaget forøget Uleilighed for Opsynet. Der gives jo nemlig 2 Rbd. i Consumtion af en Td. Smør. Nu er det mig fortalt, at det ikke er saa sjældent, at Landmand udenfor Kjøbenhavn, som sælge Mælk her til Hovedstaden, kjøbe igjen deres Smør her, og de kjøbe da ofte kun $\frac{1}{2}$ Tønde ad Gangen; men saa veed jeg, at det har fundet Sted, at Bedkommende have laant $\frac{1}{2}$ Tønde hos en Urteframmer og saaledes udført en heel Tønde (Munterhed) for at faae Godtgjørelsen derfor, og derefter har man indført den samme halve Tønde og betalt den ene Rbd. tilbage deraf. Dersom slige Tilfælde skulde være meget hyppige, da troer jeg ikke, at det vilde være nogen egentlig Fordeel for Opsynet, at dette høiere Minimum finder Sted, ligesom det jo ogsaa paafører de Bedkommende, der ville skaffe sig Godtgjørelse, megen Uleilighed. Hvad det andet Spørgsmaal angaaer, da kan jeg ikke nægte, at jeg ikke sjonner rettere, end at det er ubilligt, at der ved en Bestemmelse i Lovgivningen affjæres de Bedkommende, som dog ere berettigede til at erholde Consumtionsgodtgjørelse for de Varer, de senere kunne faae i Sinde at udføre, Leilighed til at erholde denne Consumtionsgodtgjørelse, og forsaavidt man har beklaget sig saameget over, hvad der er passeret i Kjøbstæderne, da troer jeg dog virkelig, at det i alt Fald kun er i meget enkelte Tilfælde, hvor man kan sige, at der er gjort Brug af Loven paa en uanstændig Maade. Den hele Maade havde vist noget Stødende i Formen, og det havde været onskeligere, at der var truffet Foranstaltninger til at denne stødende Form kunde undgaaes. Men hvor de Bedkommende virkelig senere vilde have udført de Gjenstande, hvorfor

de have faaet Godtgjørelse, der kan der dog ikke siges at være noget egentligt Upassende i, at de have søgt Godtgjørelsen paa den eneste Maade, hvorpaa de vare istand til at faae den. Hvad den betydelige Sum af 86,000 Rbd. angaaer, som den høitærede Finantsminister anførte at der skulde være udbetalt mere i Godtgjørelse i et vist Tidsrum 1850 end i det samme Tidsrum 1849, da skal jeg bemærke, at denne Sum i og for sig dog ikke synes mig at bevise Noget imod Kjøbstæderne. Thi det er jo naturligt, at disse tvende Tidsrum ikke kunne sammenlignes, forsaavidt der i denne Sum af 86,000 Rbd. er indbefattet en stor Deel Godtgjørelser, som, hvis Consumtionen ikke var bleven ophævet, ikke vilde være falden i dette Tidsrum, men derimod i et senere Tidsrum, saa at man egentlig maatte vide, hvormeget af disse 86,000 Rbd., der kan anses for Godtgjørelser, der ellers ikke vilde være tilfaldne Bedkommende, fordi de paagældende Gjenstande under sædvanlige Omstændigheder rimeligviis ikke vilde være blevene udførte. Dette Beløb, hvis man ellers kunde kende det, vilde det fornemmelig kun være, der kunde tjene til at oplyse, at der i nogen betydelig Grad var gjort urigtig Brug af Consumtionsgodtgjørelses-Lovgivningen i Kjøbstæderne.

S. W. Hansen: Den høitagtede, nu fungerende Finantsminister har vistnok et billigt Krav paa, hvad han paaberaabte sig til Undskyldning for, at han ikke har imødegaaet de Bemærkninger, som ere fremkomne i denne Sag, saaledes som han ellers vilde kunne have gjort, da han, som jeg antager, næsten ganske uforberedet er bleven kaldet til at bedømme de Sager, som her foreligge. Jeg kan heller ikke Andet end tilskrive denne Omstændighed, at den høitagtede Minister mener, at jeg skulde i mit tidligere Foredrag have gjendrevet mig selv. Jeg troer, at man, ved i sin Tid at gennemlæse mine Bemærkninger, skal finde, at dette ikke har været Tilfældet. Den høitagtede Minister er ogsaa, forekommer det mig, bleven mig Svar skyldig paa det, jeg egentlig meente at burde henlede Opmærksomheden paa, det nemlig, om ikke Consumtionsafgiften retlig er, og maa betragtes som en Forbrugsafgift, og at den altsaa først forfalder, og for Statskas-